

dette Forhold, og jeg lyttede ret opmærksomt hin Dag. Disse Udtalelser kunde paa ingen Maade kaldes en Udredning, og de kunde end mindre kaldes en Imødegaaelse af de dog ret skarpe og bestemte Sagsfremstillinger, der er leveret fra officiel norsk Side.

Jeg er meget lidt vidende om, hvad der foregaar paa de grønlandske Kyster; men jeg tror at være i Overensstemmelse med store Kredse af Befolkningen, naar jeg hævder, at det maatte virke overraskende, at den danske Udenrigsministers Udtalelser om denne Sag — altsaa om Norges Indsigelse mod vor Overhøjhedsret over Grønland, den, som vi købte saa dyrt ved at sælge saa billigt — ikke indeholdt Ordet Suverænetet i Forbindelse med officiel dansk Opfattelse af dette Forhold. Jeg kan paa dette Omraade ganske slutte mig til de Betragtninger, der fra dette Sted i Aften, eller i Gaar Aftes, er blevet fremført af det ærede Medlem Hr. Holstein. Jeg skal blot særlig fremhæve, at det kun er nogle Maaneder siden, at Danmarks Konge, fulgt af hele det danske Folks Interesse og Forstaaelse, ja, Stolthed tør jeg sige, har foretaget sin enestaende Nordlandsfærd op til vore havombruste Øer Nord for Skotland, til vort nye og virkelige Broderrige, Kong Christians nye Kongerige Island, og endelig op til Grønlands mægtige Strækninger, de eneste under dansk Flag, hvor vort Folks Fantasi og naturlige Forskertrang endnu kan finde et Afløb, og hvor forhaabentlig ogsaa mere haandgribelige Fremtidsmuligheder ligger. Den Linie, der med denne Kongefærd, paa-begyndt saa stolt og uforglemmeligt, saa lovende for vor ældgamle Nations evig unge Ungdomskraft i Genforeningsdagene i Sønderjylland i Fjor, er draget under Udlandets Opmærksomhed og Anerkendelse — denne Linie maa ikke risikere at lide Brud ved vage eller svage Udtalelser fra den danske Regerings Side just om vort Forhold til Grønland; og jeg maa her atter slutte mig til min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Holstein, naar jeg betoner, at det forekommer mig, at den højtærede Udenrigsministers Erklæring paa dette Punkt just virkede baade svagt og vagt.

Det sønderjydske Spørgsmaal, som det i denne Forbindelse vilde være naturligt at nævne, og som den højtærede Udenrigsminister dvælede særlig udførligt ved, skal jeg her blot tangere, idet jeg ogsaa her vil henvisse til de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Holstein tidligere har fremsat. Jeg skal blot indskrænke mig til med Tilfredshed at konstatere, at den højtærede Udenrigsmini-

sters Stemme mod Syd lød anderledes fast end mod Nord, idet jeg tilføjer, at jeg ikke er i Tvivl om, at netop Fasthed og Retfærdighed i vort Forhold overfor de tyske Elementer i Nordslesvig og dermed i vort Forhold til hele den tyske Rigspolitik — thi vi kan lige saa godt aabent tilstaa, at de to Ting hører ret intimt sammen — vil være en Betingelse for at naa et godt Resultat. Forstaaelse er her nødvendig, men gensidig Respekt neppe mindre — ikke Respekt for Tvang eller Knaldepisk, saaledes vil jeg ingenlunde forstaa, men Respekt for vor egen aldrig svigtende Opfattelse af vor Ret.

Vi vedtog i forrige Samling en kostbar Lov om en gennemgribende Reorganisation af vort Udenrigsstyre. Ingen Lov med nok saa smukke Paragraffer har Værdi, hvis ikke den Aand, hvori den udføres, er den rette, og her forekommer det mig rigtignok, at den Situation, der nu foreligger, maa indskærpe os, at den nødvendige Forudsætning for vor Udenrigsrepræsentations Nytte er og bliver Vitaliteten af den Aand, der som Indhold skal fylde Rammerne. Er vort Udenrigsstyre indtil de fineste Forgreninger langt ud i den store Verden ikke gennemtrængt af en saadan Aktivitetens og Selvhævdelsens Aand, saa er det hele forgæves bygget op. Men dette har atter til nødvendig Følge, at den herskende danske Politik, den egentlige Statspolitik, præges af Aktivitet og ikke af Passivitet. Det ligger fjernt, næsten alt for fjernt for vor Nation at tænke stort om sig selv; men gør vi os mindre eller svagere, end vi er, da er sikkert vor nationale Rolle udspillet. Der er store Værdier i vort Folk; ikke mindst ude i den store Verden lærer man at skatte dem. Den nævnte Lov om vort Udenrigsstyre er da ogsaa i vid Udstrækning baseret herpaa, hvilket det Arbejde, der laa bagved denne Lov, jo bærer rigt Vidnesbyrd om.

Men til Rammerne maa, som sagt, svare Indholdet, og jeg kan ikke nægte, at det er med Bekymring, man ser, at den samme Regering, der krævede dette store Apparat, til hvilket Midlerne blev ydet med en Enstemmighed, der ikke er helt almindelig i den danske Rigsdag — at denne Regering i sin daglige Politik synes at maatte kunne nøjes med uendelig meget mindre. Som vor ydre Politik, baade den politiske og økonomiske, nu former sig, kunde man, i alt Fald som Paradoks, hævde, at den nærmest bestaar deri, at man med Hatten i Haanden tager Opstilling bag sin egen Grænse og med et ærbødigt Buk inviterer alt og alle indenfor, lige fra Dumpingvarer